

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

L'AFER BLOCH

No sabem, a l'hora que escrivim aquestes ratlles, quina derivació política haurà tingut el tristament cèlebre afer Bloch. Per ara, hi ha en joc bufetades, denúncies al Jutjat, reunions de Comitès de Partit, ratificacions de confiança, declaracions que semblen desqualificacions...

Què ha passat en realitat? Què va venir a fer en Bloch a Barcelona? Ningú no ho ha dit, però ho diré jo. Des de ja fa algun temps, la banca jueva francesa, avui gairebé sense representació a Barcelona, d'ençà que es va despendre d'un paquet d'accions d'un Banc local molt important que posseïa, té els ulls posats en les finances catalanes. Això tal vegada no sigui estrany a l'esfonsament del Banc de Catalunya, única entitat de crèdit que, amb el temps, hauria pogut anar preparant el terreny per a convertir-se en una mena de Banc de la Generalitat. El canvi baix és molt temptador pels capitalistes francesos, i Catalunya un mercat esplèndid per l'absorció del seu diner...

En Bloch ho sabia, i ha volgut avançar-se a les gestions que, portades per grups seriosos, estan en curs d'iniciació des que el Banc d'Espanya, emprenent contra nosaltres una veritable acció ofensiva, negà l'aval a un préstec de quinze milions de pessetes que havia de fer la Banca Local a l'Ajuntament, per tal de pagar el cupó i les amortitzacions de Deute Municipal corresponents al mes de juliol... préstec que els gegants de les finances espanyoles no s'atreverien a concedir, i que dos pigmeus barcelonins, la Caixa d'Estalvis i la Caixa de Pensions, s'avinueren a fer amb un esperit patriòtic digne d'elogi, sense demanar la garantia de l'Estat—que el senyor Pieta ja s'hauria encarregat de negar—i acceptant, en canvi, la de la Generalitat de Catalunya.

El que fóra curiós saber, és a qui va veni consignat el senyor Bloch, i qui s'encarregà de presentar als nostres polítics tan deplorable personatge. Tal volta fóra més interessant esbrinar això, que no pas aprofitar ço ocorregut per realitzar una ma-

niobra política que, a la fi, no té altra finalitat que desprestigiar els únics homes que ens poden portar l'Estatut.

Per de prompte, un setmanari radical dirigit per un antic amic de Primo de Rivera, de Martínez Anido i de l'Arlegui, deia abans d'ahir que el senyor Aguadé no podia continuar davant de l'Alcaldia després de l'afer Bloch.

No hem estat nosaltres benèvols, precisa-

ment, amb l'actuació de la primera autoritat municipal de la nostra ciutat, i això, aquesta prova d'imparcialitat, és el que avui ens permet sortir al pas de la insídia.

Que el senyor Compañys hagi estat víctima d'una traveta que li ha jugat algun viú, és una cosa. Que es vulgui desprestigiar la Esquerra Catalana, és una altra. Cerquem les responsabilitats, sí; però, en primer lloc, les dels que han volgut fer d'això una arma política.

Demagogs i governants

Un ministre socialista fuetejà fastigosament els demagogs en l'homenatge a Tomàs Meabe, celebrat a Madrid.

A aquest ministre socialista els demagogs li hem callat que és un ase, i que és, a més, un brètol, com tots els ministres, sobretot si són socialistes.

I correspon, l'ingrat a aquest silenci discret i pietós, amb un bram inharmoníic i tirant les potes a l'aire d'una manera indecent.

I tot, perquè els demagogs volem que no ens estafin la Revolució i que la República no sigui una alcavoteria de nous rics per a plomar als pobres eternals.

Però els ministres, sobretot si són socialistes, són així.

Els volen administrar, això és, robar, atapeir el ventre i la butxaca. Volen governar, això és, col·locar la família i engreixar els seus partidaris.

Marx i March es poden donar la mà. Tan contrabandista és l'un com l'altre.

La política és, pels polítics d'ofici, una indústria. L'Estat és el seu establiment. Les actes i les carteres, el seu negoci. I el diner del pressupost el seu botí.

I el més podrit de la política espanyola és el socialisme. El socialisme col·laborant; participant; col·laborant amb tots el bandolers militars i civils del centralisme madrileny, i participant de tots els ranxos.

En cada socialista hi ha un Cordero. Un Cordero, que és un tigre afamat de càrrecs i de sous.

Cordero és un llop. Els "corderos" o els moltons som nosaltres.

Aquest ministre socialista que ataca els demagogs, ja sabem nosaltres que acabaria, malament, que recorreria tota l'escala de la prostitució política.

S'ha passat la vida, com tots els seus, entretenint la joventut des de la càtedra.

Va anar a Rússia a afartar-se pagant la III Internacional, i tornà calumniant els bolxevics.

Ha cantat al Parlament la raó d'Estat, i els malfactors que Castella va enviar a Amèrica a raziarla.

Col·labora, amb altres "barandes" del seu

—Atipeu-vos, atipeu-vos, porcellets, que a cada puercu le llega su San Martín...

Polítics i financers

L'afer March-"Emiliano" ha posat al descobert el càncer que mina la política moderna.

Aquest càncer és el financierisme.

Les tèrboles relacions existents entre governants i negociants fan trontollar el règim polític arreu del món.

Aqueixes relacions immorals han determinat, ací, la caiguda de la monarquia.

Alfons XIII va acceptar accions alliberades del Metropolità de Madrid, cobrava de Foronda, era capaç d'empenyorar la corona i vendre's el tron, per fer diners.

Als Estats Units els escàndols de Tammany Hall han deshonrat el republicanisme i el federalisme.

I el socialisme alemany és una altra brutícia humana que provoca el vòmit, per la seva rapacitat i la seva manca d'escrúpols.

A Espanya la República tenia una indubtable tradició d'austeritat i d'honradesa que la feia simpàtica.

Pi i Margall, després d'haver administrat els cabals de l'Estat, va deixar els fills i la família a la misèria.

Per a enterrar En Salmeron hom va haver de manllevar diners, perquè a casa seva no hi havia cap cèntim.

Nakens, Costa, Alfred Calderon eren vertaders models de virtut, vertaders sants laics.

I bé. Què en resta, de tot això, després de veure els caps o subcaps d'un partit a sou d'un contrabandista i d'un financer tan putrefacte com En March?

partit, en la política de repressió i d'aixafament del sindicalisme.

I ara ataca els demagogs, que han fet la República que els socialistes desfan. Ataca els demagogs, que són els animadors, els artistes, els vertaders pares de la Revolució; i de la República, de les que els actuals governants no són més que els "maquereaux".

Aquest prohom de la socialdemocràcia és, doncs, un ministre complet. És un d'aquests individus que els demagogs voleu pujar a les altures, però amb una corda al coll.

ANGEL SAMBLANCAT

INTENCIONS

TEATRE DEL PROLETARIAT

Temps enrera vaig rebre un Manifest a l'opinió pública del "Teatre del Proletariat", en creació a Catalunya. Signaven el manifest, M. Faure, C. P. Llopert, Empar Coloma, Josep Garcia Miranda, Joan Vall-espínós, Antoni Pérez.

Ara, darrerament, he llegit uns drames de l'alemany Ernst Toller: Hinkemann i Els destructors de màquines.

Amb aquestes dues lectures — la del manifest i la dels drames — escriuré avui aquesta nota.

Ja he dit altra vegada que no estic satisfet de la marxa de la República, que fa massa pudor de militar — de militar "vell règim" — i de capellà. I, per ara, mentre hi hagi qui prengui la República per una menjadora — i n'hi ha molts —, val més retornar a la bona companyia dels llibres.

Jo puc parlar així, perquè no he demanat cap càrrec, cap empleu — ni en vull cap, ni n'acceptaria cap — a la República, que, per mi, mai no ha estat un negoci.

No conec gairebé ningú dels que firmen el Manifest del Teatre del Proletariat. A Garcia Miranda me'l presentaren una nit al Teatre del Bosch. Joan Vall-espínós ha col·laborat mantes vegades en aquestes pàgines.

El manifest aquest fa molt temps que havien d'haver-lo llençat al carrer els nostres intel·lectuals. Però els nostres intel·lectuals — raquítics, mesquins i, sobretot, d'un provincianisme que és la cursileria elevada a la quinta potència — sempre s'han desentès del poble. Teoritzen i especulen amb les modes literàries i no volen saber res amb el poble. Ni el poble amb ells, però. Totes les inquietuds dels nostres intel·lectuals tenen un fons lamentablement

burgès. Encara que cal fer unes poques — poquíssimes — excepcions.

Bo és, doncs, que el que no saben o no poden fer els intel·lectuals ha fet un grup de joves fervorosos que volen quelcom més que aquest teatre miserable que avui veiem als escenaris catalans.

El teatre català, avui, és una cosa infecta, rància, repugnantment burgesa. En el teatre català d'avui tot és cretinisme.

Lleigexo en aquest manifest del "Teatre del Proletariat" les següents paraules: "No tenim teatres ni empresaris ni escenògrafs ni directors ni autors ni actors ni crítics ni públic."

Es dur, veritat? Doncs no s'esgarrifin, no facin escarajalls, no treguin el papu del patriotisme, car aquestes paraules tenen un dolorós accent de veritat. Les obres que es representen amb èxit arreu d'Europa, no podrien representar-se aquí — si fossin catalans els autors —, perquè el nostre públic idiota s'escandalitzaria, les trobaria immorals. Bé és cert també que les obres que es representen aquí no poden representar-se enlloc més que aquí, car el públic les trobaria imbecils.

Hinkemann, de Toller, és una d'aquestes obres que no podria estrenar un autor català. Cas que l'empresari l'acceptés — cas impossible —, el nostre públic, que no vol cabòries, que no vol mals de cap, que vol riure i vol tranquil·litat i bons aliments, s'escandalitzaria, s'horrificaria, linxaria l'autor.

Toller és un rebel, un amic del poble. La majoria dels seus drames els ha escrit a la presó. Un d'ells, La transformació, està escrit en retalls de diari. Hinkemann és escrit a la presó de Niederschoenenfeld, l'any 1921. És un drama fort, cru, audaç, magnífic.

Un dels personatges diu: "Si Déu fos just, llurs accions foren també justes. I com són llurs accions? Vol que li digui? El rei i la pàtria ens sacrifiquen en nom de Déu! Assassinen els homes en nom de Déu!..."

I aquest diàleg, que el nostre públic hipòcrita trobaria indecent, immoral:

"Pau: ...l'amor és l'essència de la nostra vida, la flor... Pobres de nosaltres quan es marceix! Llavors el millor és agafar una corda i penjar-se. No et sembla, Eugeni? Hinkemann (Mutilat en les seves parts genitals). — Tal vegada tinguis raó.

Pau.—Senyora Hinkemann, vostè és una dona casada... Ja puc parlar clar... Què fóra la vida per a un de nosaltres si no poguéssim...? Si no poguéssim... Cada nit... amb la seva dona..."

I aquestes paraules d'un altre personatge

de l'obra: "El poble vol veure sang. Sang! A pesar dels dos mil anys de moral cristiana!"

I aquesta fuetada, que faria posar el bram al cel — no el crit — als nostres filisteus: "Avui ni l'honra de les noies té importància. Hi ha metges especialistes que adoben virgos".

I això, d'una ironia cruel: "Senyores i senyors majors de divuit anys: com intermedí, la decapitació d'un infant viu. Viu de debò. Aquí no hi ha trampa. Això vostès no ho han vist mai. Això no es veu a Àfrica. Això no es veu a Àsia. Això no es veu a Austràlia. Això sols pot veure's, sortosament, a Europa. I, com a fi de festa, Ho-

munkulus, l'home-ós alemany. Menja rates vives davant dels ulls meravellats del respectable públic. L'heroi alemany! La cultura alemanyà!"

Aquest és el teatre d'Ernst Toller, al guies obres del qual ha posat en escena Piscator. Aquest és el teatre del món.

Quina diferència amb el nostre, raquític, menyspreable i cretí!

Es per això que saludo amb goig l'aparició d'aquests joves — suposo que són joves — del "Teatre del Proletariat", que tenen un noble anhel de rebellió i de dignificació.

LLUÍS CAPDEVILA

Correu de l'estranger

L'EXPEDICIÓ CONTRA ELS BANDITS DE CÒRSEGA.

França ha emprès una operació de policia en gran escala contra els bandits de Còrsega. El banditisme de Còrsega és una cosa cèlebre arreu del món. Ja altres vegades hom ha intentat acabar amb els bandits de la bella i famosa illa mediterrània. Però els bandits han resistit totes les campanyes, i han superat els obstacles més formidables.

L'operació actual és més forta i extensa que totes les altres. S'han concentrat, a Còrsega, en total, més de 2.000 guàrdies, 500 cavalls, autos blindats, metralladores, avions de guerra i dos vaixells guardacostes.

El cap i el més famós dels bandits corsos és Spada. Damunt la seva consciència pesen una infinitat de crims, però ell afirma que, això no obstant, és un home d'honor. Ara, al front de tots els bandits de Còrsega empra tenaçment la seva defensa disposat, ell i els seus arditos partidaris, a vendre cara la vida.

Quan escrivim aquestes línies, les peripecies dramàtiques d'aquesta lluita interessant continuen. El mal temps dificulta extraordinàriament les operacions. Però hom creu, amb tot, que l'operació reeixirà en la seva totalitat i que tots el capitosts del banditisme cors seran o morts o fets presoners.

Si és així, una llegenda més haurà estat vençuda pel progrés constant de la civilització. Felicitem-nos-en.

LA XINA I EL JAPÓ.

El conflicte entre la Xina i el Japó és una prova seriosa per a la Societat de les Nacions. Hom dubta encara, a hores d'ara, si serà possible trobar una solució viable.

Els xinesos, que diuen haver estat injustament atacats, es sotmeten per endavant al criteri de l'organisme de Ginebra. Els nipons no es neguen obertament a acatar aquest criteri, però volen garanties prèvies que assegurin el lliure desenvolupament dels seus interessos a la Manxúria.

Qui té raó? La Xina, cert, ha estat atacada. Aquest fet basta per a condemnar la conducta bel·licosa i imperialista del Japó. Però cal no oblidar que aquesta nació es troba davant d'un país sense un governament real, un país que porta vint anys de revolució, on uns quants generals es disputen constantment el poder, lliurats al llibertinatge més desenrenat, sense respectar drets ni vides ni hisendes.

Suposem que els japonesos abandonessin completament, definitivament la Manxúria; qui podria afirmar que els interessos legítims del Japó hi serien assegurats, que els mateixos japonesos que hi restessin no serien víctimes de violències, de pillatges, de carnatges?

Alguns d'aquests interessos que ara el Japó vol garantir són, indubtablement, producte d'un imperialisme econòmic condemnable. Però n'hi ha d'altres també de ben legítims. Xina, com tants d'altres pobles endarrerits en el camí de la civilització, ha necessitat l'ajuda de capitals i de tècnics es-

trangers. Després, aquests interessos estrangers pesen damunt l'economia nacional i arriben a controlar fins el lliure joc de la seva economia.

Com acabarà aquest conflicte? No volem pas fer de profetes. Xina, que acaba d'ésser víctima del més terrible cataclisme que mai hagi registrat la història, mereix totes les nostres simpaties. Però hem de lamentar aquestes interminables guerres civils que costen la vida de milions i milions de criatures humanes, víctimes de la inconsciència, i de la cupiditat d'uns generals sense entranyes.

Les violacions, les tortures, els pillatges, els assassinats es multipliquen terriblement. No és pas fàcil de mantenir bones relacions amb un país veí tan frenèticament agitat.

Bofons de foc

Sí, senyor: ens ha fet molt mal efecte veure retratats junts Manuel Azaña i el Nunci.

Si no es tractés de Manuel Azaña, l'hauríem engegat al Nunci!

A Barcelona es venen dotze mil exemplars d'un paperot ciervista que es diu "Gracia y Justicia" i que no és ni l'una cosa ni l'altra.

Però quina mena de gent hi viu, a Barcelona?

Hem de defensar la República, sí, senyor. Però hem de confessar que alguns republicans ens fan molt fàstic.

Denúncia "Fray Lazo" — periòdic que té totes les nostres simpaties — que a Madrid la policia empara més els que criden Viva Cristo Rey! que els que criden Viva la República!

Això ens fa pudor de cremat.

Marañón defensa les ordres religioses. No ens estranya gens: Marañón, amic personal del rei lladre, va fer-se republicà quan un general de mala memòria a Barcelona el desbancà en l'afer d'un cert Hospital.

De republicans així no poden esperar-se'n grans coses.

Fa dies que no sentim a parlar del senyor Rahola. Aquell senyor Rahola que en ple Congrés tingué el cinisme — o, la inconsciència — de dir: "La Lliga, que ha sido el más firme sostén de don Alfonso, lo será también de la República".

El famós problema religiós s'ha tornat aiguapoll.

En 1930 hi havien a Espanya 81.162 monges i freres.

Ara, després de tant discutir, ens en quedaran 78.072.

Per fer tan poca feina, no valia la pena de posar-s'hi.

Rera l'afer Bloch, que tant soroll ha fet aquests dies, no hi ha més que una vil maniobra de les dretes, un vil atac de les dretes, que aprofitaran tots els enemics de Catalunya i de la República

ELS ATRACAMENTS

Barcelona arribarà a ésser una Xicago?

Dimecres passat la nostra ciutat fou teatre d'un d'aquests espectacles vergonyosos que fa temps es repeteixen. D'aquesta batalla campal, en resultaren tres morts i sis ferits

Heu-vos ací el desenvolupament dels fets sagnants:

Sembla que la policia tenia notícia que uns individus als quals hom venia seguint de fa temps la pista, per sospitar-se que prenién part activa en els atracaments, estaven reunits en un bar que hi ha al carrer d'Urgell, núm. 113, xamfrà a Aragó.

L'inspector senyor Rubio, encarregat del servei, decidí procedir a llur detenció, i entrà al sudit bar acompanyat dels agents.

Els atracadors no donaren ni temps a la policia que es donés a conèixer, perquè foren rebuts a trets, obligant-los a replegar-se, mentre es feien demanar reforços.

A conseqüència dels trets resultà una dona morta i altres vianants ferits.

No cal dir que els nombrosos trets disparats causaren l'alarma consegüent: la gent corria en totes direccions, i aprofitant la confusió, hom veié sortir del bar dos individus pistola en mà.

En aquell precís moment passava per allí

L'agent de policia Rafael Rubio, que resultà mort en perseguir els malfactors
(Foto Gaspar)

un cotxe particular guiat per Innocenci Ferrer Clemente, el qual en sentir els disparats havia aturat la marxa. L'home, com qui veu visions, es trobà davant dos individus que, amenaçant-lo amb la pistola, li ordenaven: "Adelante, adelante y chitón!"

Els agents s'adonaren del que passava i es llançaren en persecució dels fugitius, engegant diversos trets, desgraciadament, sense resultat positiu.

En arribar el vehicle al carrer de Consell de Cent, cantonada amb el d'Urgell, un dels ocupants de l'auto obrí la portella i féu diversos disparats contra un agent que els anava seguint.

Com sigui que l'esmentat agent tingué la precaució de protegir-se darrera un arbre, des d'on féu diversos disparats contra l'auto, no fou ferit.

Mentrestant dos dels agents i el senyor Rubio seguien el cotxe, i pujaren a una camioneta que també passava per allí, guiada per Josep Zapata Vilabuy, seguint de prop l'auto amb el qual els atracadors fugien, i es creuaren infinitat de trets.

La camioneta que anava la policia pogué passar davant del cotxe, i se li travessà al camí, el que obligà al propietari del primer cotxe a parar.

La façana del bar del carrer d'Urgell cantonada al Consell de Cent, on tingueren lloc els successos.
(Foto Gaspar)

En aquells moments el tiroteig entre la força i els que fugien es féu molt intens, i els policies es protegiren darrera la camioneta.

Del tiroteig caigué mortalment ferit l'inspector senyor Rubio, el qual fou portat urgentment a la Clínica de "L'Aliança", on morí.

Els altres agents que l'acompanyaven, com sigui que se'ls acabaren les municions, no pogueren continuar disparant, el que fou la causa que l'auto del senyor Ferrer, sempre amenaçat pels pistolers, pogués reprendre novament la marxa.

Al bar

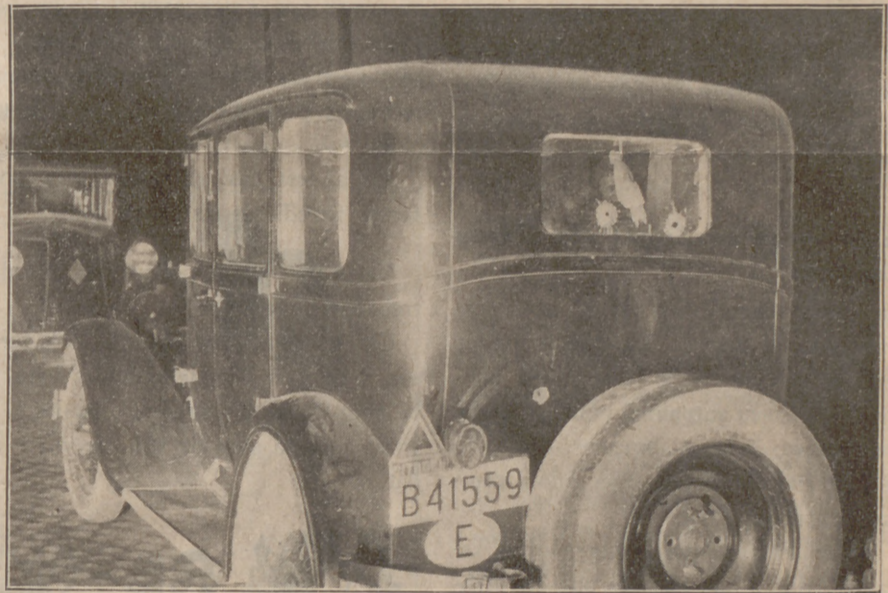
El bar fou tancat pels de dintre, protegint-se amb una altra descàrrega; això féu que tothom cregués que a dins hi havia molts atracadors.

Davant la insospitada resistència dels assetjats, les forces trameses acordonaren tots els voltants. Cada vegada que algú s'apropava al bar era rebut amb un tiroteig intensíssim, donant la impressió d'un veritable combat.

Víctimes d'aquest tiroteig, resultaren ferits un guàrdia civil i un guàrdia d'assalt que col·laboraven per aconseguir d'entrar a l'establiment.

A la demanda de reforços, arribaren al lloc del fet dos camions amb guàrdies d'as-

salt proveïts amb fusells. També hi anaren dues seccions de guàrdia civil a cavall i dues a peu, que contribuïren a acordonar la illa de caïes i a contenir uns quants centenars

Cotxe particular que en sentir les descàrregues, s'aturà, cosa que aprofitaren els pistolers per fugir, tot amenaçant al propietari. Vegi's cinc impactes al cotxe causats pels seus perseguidors
(Foto Gaspar)

de persones que acudiren allí, atretes pels trets i per les notícies que sobre el fet ràpidament s'escamparen per la ciutat.

Cada vegada que els agents s'apropaven, des del balconet de l'entresol sobre el bar, i parapetats per mobles i matalassos, els que

estaven bloquejats a dins disparaven de nou.

Al cap de dues hores de tenir la casa sitiada, els guàrdies d'assalt rebentaren una claraboia per la part del darrera i aconseguiren entrar a l'habitació on s'havien refugiat els agressors.

Hi penetrà una secció de guàrdies, els quals ordenaren als que se suposa que eren dins que sortissin d'esquena. Veient que no rebien contesta, feren una descàrrega desso-ta el llit, per haver vist ombres, i entraren a l'habitació, on trobaren el llit, la calaixera i els matalassos tot en forma de barricada per protegir-se. Estès a terra, rajant-li la sang per tot arreu, hi havia el cadàver d'un home d'uns trenta anys, que vestia un abric, en camiseteta i pantalons foscos.

De la lluita amb el mort resultaren ferits, els quals foren guarits a diversos dispensaris, l'agent de vigilància Màrius de las Heras, que des dels primers moments lluità amb l'interfecte, el qual presenta una ferida de bala al terç superior del braç dret. Fou traslladat a la Clínica de l'Aliança, on se li practicà una operació d'urgència. Sembla

Marian Pérez al dipòsit de l'Hospital Clínic. Aquest pistolero es va enfrontar amb la policia dintre del bar i aguantà un viu tiroteig que durà més de dues hores
(Foto Gaspar)

que després de l'operació va quedar en estat força satisfactori.

Qui és l'atracador?

Sembla que la seva identificació respon a Marian Pérez (a) "Texas", conegut malfactor que la policia tenia la certesa que havia participat en el cop fallat del Banc de Bilbao.

De totes maneres no pot assegurar-se encara bé que es tractés d'ell, perquè el seu rostre estava molt brut de sang.

En poder seu se li trobaren dos Browning i una Smith, tots ells amb senyals evidents d'haver disparat.

Al Dispensari de Sepúlveda, on foren portats alguns ferits, els metges tan sols assistiren el ferit que presentava major gravetat, o sigui l'inspector senyor Rubio, essent conduït l'altre ferit al Dispensari del carrer del Rosal.

Malgrat dels esforços dels metges, el senyor Rubio morí als pocs moments d'haver ingressat al Dispensari.

Una dona morta

En el primer moment del tiroteig, tingué

la desgràcia de passar per davant del bar. Dolors Boleda Juncosa, de 25 anys, que viu al carrer d'Aragó, 153, la qual fou tocada per un tret, i va rebre una ferida amb entrada per l'ull dret, a causa de la qual morí en ingressar al Dispensari del carrer de Sepúlveda, on fou conduïda.

Els sis ferits

Resultaren ferits Carme Castellví Morgades, de 24 anys, que viu a la casa on està establert el bar. Aquesta dona resultà amb una ferida per arma de foc amb entrada per la regió dorsal i sortida per la regió mamària. Fou qualificat el seu estat de pronòstic reservat.

Al mateix dispensari del carrer de Sepúlveda fou assistit Antoni Brezi Coli, de 25 anys, habitant al carrer d'Aragó, 146, tenia, que presentava una ferida per arma de foc al genoll dret. Fou qualificat el seu estat de pronòstic greu.

Al dispensari del Rosal foren assistits l'agent de policia senyor Mario de Las Heras, que té una ferida d'arma de foc al braç dret, de pronòstic reservat, i el transeünt Andreu Méndez Gay, de 23 anys, que presentava una ferida d'arma de foc al peu esquerre, també de pronòstic reservat.

El guàrdia civil ferit es diu Francesc Mirón Tapia, i sofrí una ferida d'arma de foc a la regió frontal amb entrada i sortida. Fou qualificat el seu estat de pronòstic reservat. Assistit al dispensari del carrer de Sepúlveda, fou traslladat després a l'Hospital Militar.

El guàrdia d'assalt es diu Verisino Rodríguez, de 28 anys d'edat, i resultà amb una ferida d'arma de foc a la cama dreta. Fou assistit al dispensari del carrer de Sepúlveda, i traslladat després a la Clínica de l'Aliança.

Com es feren escàpols els altres atacadors

Una hora després d'haver ocorregut aquests fets, el senyor Innocenci Ferrer Climent, es presentà a la Jefatura de policia i presentà el seu automòbil núm. 41559 B, que presentava diversos impactes, així com també l'interior del cotxe, que estava completament brut de sang.

El senyor Ferrer, que és corredor d'Assegurances, digué que després que els atacadors que l'obligaren a parar l'automòbil veieren que la policia havia acabat les municions li ordenaren que anés cap a Sans, i que en arribar al carrer Galileo, encreuava amb el d'Evaristo Arnús, deturés el cotxe.

En arribar, baixaren, i pogué observar que un d'ells, les senyes del qual va donar, anava embolicat amb un mocador blanc, suposant que estava ferit, i que és seva la sang trobada dintre de l'automòbil.

Mentre marxaven cap a Sans, un dels atacadors l'escorcollà per a convèncer-se que no portava armes.

Quants eren els atacadors?

Joan Morgades Castellví, propietari de l'establiment on van ocórrer els fets, digué que coneixia de vista els individus que la policia perseguia, perquè des de feia quatre o cinc setmanes es reunien allí.

Ahir es presentaren quatre dels individus esmentats, que semblaven molt excitats. Van demanar cafè amb rom. Al cap d'una estona, n'arribà un altre, que també demanà cafè, però sense sucre; no es parlà amb els seus companys.

Poc després, es presentaren els quatre policies, i un de la banda cridà: "Miralos; aquí estan". I acte seguit, se sentí un raig de trets.

La presidència de la República
Es necessita un cap. Qui serà aquest.

Què se n'ha fet dels altres atacadors?

Si tots els indicis fan creure que la banda d'atacadors estava integrada per cinc, i només se'n veieren escapar dos, ¿què s'han fet els altres dos atacadors, que ningú no va veure que s'escapessin?

A més, hom coincideix a creure que el raig de trets que es dispararen des de l'interior de l'establiment no podia ésser d'un home sol.

En aquest cas, cal saber com pogueren fer-se fonedissos els altres dos.

Val a dir que la policia i la guàrdia civil treballaren de valent.

Cal que s'acabin aquests fets vergonyosos, i que en lloc de publicar bans perquè la gent torni les armes, anar-les a cercar entre aquesta gent de vida de vici i de maldat.

LA INFLUÈNCIA DEL SECRETARIAT DEL GOVERN CIVIL DE BARCELONA

"El Miami" és un café colossalment simpàtic de Madrid. En Lluhi potser en podria dir quelcom d'interessant. La nit del dissabte hi havia La Tina de Jarque, i l'Utrillo Jr., que, com tothom sap, està boig per ella. En un moment donat s'alçà, i estigué cinc minuts sense dir res. Un diputat de l'Esquerra, que no és en Lluhi, li digué:

—En què penses?

—Vós direu, en el secretariat del Govern Civil de Barcelona. No les tinc totes...

En Solsona diuen que l'endemà va rebre un telefonema...

EN FERNÁNDEZ FLÓREZ ES VOL FER RABASSAIRE

A la tribuna de la Premsa del Congrés, hi va sempre, o gairebé sempre, En W. Fernández Flórez, que fa després uns articles per l'infecte "A B C", titulats "Acotaciones de un oyente".

L'altre dia, parlava l'Aragai sobre un tema de justícia.

En Fernández Flórez digué:

—Decididament, me hago rabassaire... Però como jefe, quiero a Aragaiyo. Rigorosament autèntic.

EL DR. DOLCET OPINA

El Dr. Dolcet és, innegablement, un dels diputats més populars. La seva cultura, la seva

carrera, el seu talent, la seva bona fe, li han valgut una sèrie d'actuacions ciutadanes, a quina més popular.

L'altre dia estava al "hall" del Palace, "el segundo hemicycle", com diu En Soriano, junt amb uns diputats de Canàries i de l'Esquerra. Es parlava de literatura i de les novel·les del gran Blasco Ibàñez. Quan més interessant es feia la conversació, el popular Dr. Dolcet digué, amb d'allò més prosopopeia:

—A mi modo de ver, la mejor novela del genio de Menton, es "Los cuatro caballos del Apocalipsis".

EN CARRASCO TAMBE VOL DIR LA SEVA

Com tothom sap, En Carrasco i Hormiguera (així li diuen a Madrid) va votar per la no separació de l'Església de l'Estat. Això li ha valgut una sèrie d'atacs justissims. Però si tot plegat anés acompanyat amb una conducta recta, no res. Però, no. La seva conducta, sense ésser "cavernícola", és molt de l'Esquerra.

Dijous passat a la nit, a les 12,10, ell estava a la tercera fila del Teatre Romea, de Madrid, teatre dedicat a la glorificació de les revistes.

La Carvajal (que és una dona magnífica) cantava un pas de revista que diu:

"Quiere usted feminosis," etc...

En Carrasco, sense poder-se contenir, baixet,

li digué:

—Tendria inconveniente en reservarme tres toneladas?

L'Utrillo junior, encara viu.

EL PERFECTE IMPERTINENT

Primo, fill, és d'una insignificança absoluta pare, tal fill—, amb motiu de la seva detenció, ha declarat que no era compatible amb el seu cognom i amb la seva serietat prendre part en conspiracions de saineit.

Entre les moltes virtuts de Primo, pare, la més sobresortint, era, sens dubte, la de la impertinència.

Primo, fill, és d'una insignificança absoluta. Però, en impertinència, guanya encara, i de molt, al seu pare.

JUSTICIA, JUSTICIA

Ara, quant al complot, nosaltres no sabem si Primo hi estava o no hi estava ficat. No ens interessa.

Ens interessa més que Primo, fill, com a hereu de Primo, pare, segueix encara fruint les rendes d'aquella gran subscripció nacional, amassada amb el producte de mil furts descarats.

I no hi ha dret. ¿No pensa la República fer justícia en aquest punt?

UN ABÚS INTOLERABLE

Cada dia hi ha més militars retirats que prenen part en aldarulls i complots contra la República.

En Lerroux:—I quin pes m'he tret del damunt

¿Es que els cabals de la República han de servir perquè uns desvagats sense escrúpols conspirin contra ella?

Caldrà que el ciutadà Azaña adopti urgentment mesures.

ANGLES

Des de la vinguda de la República s'ha format en aquest poble una societat de treballadors de diversos rams, adherida a la Confederació Nacional del Treball, que ha aconseguit, sortosament, treure quelcom de l'esclavatge a què tenien sotmesos els burgesos als treballadors.

La primera demanda que es féu, fou la de les 8 hores reglamentàries, que fins certa data n'havien treballat 9 i 10.

Tots les donaren, menys un que tancà, per tornar a obrir després d'un mes, obligant-lo a pagar el temps que havien estat parats.

La segona constitueix en demanar l'augment de jornada, però no cedint, s'ha anat a l'atur, i aquest senyor, tossut com l'anterior, aprofitant aquesta vaga, perquè hi haguessin més obrers parats, ha tancat la fàbrica dient que no tenia feina. Ara, que, segons ha demostrat, per fer 9 hores en tindria, però per 8 no en té. ¿Es just que en aquests treballs que han demanat l'augment, el que està passant?

Això de tot el dia portar la càrrega a l'esquena com els muls de bast, sofrint els rigors de l'estiu i de l'hivern, guanyant de 3,50 a 6 pessetes, que encara no n'hi ha per satisfer les principals necessitats, és just?

Anglesencs: Tinguem ànims per demanar la legalitat i la justícia! Ve a favor nostre, mirant també d'acabar amb aquesta pudor de monàrquics que fan aquesta gent.

D. de G.—No heu sabut tractar-ho prou bé.
S. M.—En carter.
J. S.—Va.
Ll. P.—Igual.
M. B. S.—Massa llarga.
J. T. P.—No pot anar.
J. V. C.—En torn de publicació.

Imp. "La Campana" i "L'Esquella", Om, 8.